

Af
Kai Kjær-Hansen

Før søndagen

Tredje søndag i fasten

Skulderklap - nej tak

Lukas, 11. kap. 14. til 28.
v.

Jesus uddrev en ond ånd, og den var stum, og da den onde ånd var faret ud, skete det, at den stumme talte, og skarerne undrede sig. Men nogle af dem sagde: »Det er ved hjælp af Beelzebul, de onde ånders fyrste, han uddriver onde ånder«. Men andre ville sætte ham på prøve og krævede et tegn fra Himmelen af ham. Men da han kendte deres tanker sagde han til dem:

»Ethvert rige, som er kommet i splid med sig selv, lægges øde, og hus falder over hus. Men hvis også Satan er kommet i splid med sig selv, hvorledes kan hans rige da bestå? Thi I siger, at jeg uddriver onde ånder ved Beelzebuls hjælp. Men hvis jeg uddriver onde ånder ved Beelzebul, ved hvis hjælp uddriver så jeres egne tilhængere dem? Derfor skal de være jeres dommere. Men hvis jeg uddriver onde ånder ved Guds finger, så er jo Guds rige kommet til jer. Når

den stærke fuldt rustet vogter sin gård, bliver det, han ejer, i fred. Men når en, der er stærkere end han, angriber og overvinder ham, så tager han hans fulde rustning, som han satte sin lid til, og uddeler byttet. Den, som ikke er med mig, er imod mig, og den, som ikke samler med mig, spreder. Når den urene ånd er faret ud af mennesket, vandrer den gennem vandløse steder og søger hvile, og når den ikke finder den, siger den: Jeg vil vende tilbage til mit hus, som jeg

gik ud af. Og når den kommer, finder den det fejlet og pyntet. Så går den bort og henter syv andre ånder, værre end den selv, og de kommer ind og tager bolig dér, da bliver det sidste værre for dette menneske end det første.« Medens han sagde dette, skete det, at en kvinde af skaren opløftede sin røst og sagde til ham: »Saligt er det moderliv, som bar dig, og det bryst, du diede.« Men han svarede: »Ja, salige er de, som hører Guds ord og bevarer det.«

Om det er en bevidst undvigelsesmanøvre eller blot velment men alligevel intetsigende snak, som kvinden kommer med, er ikke godt at vide. Under alle omstændigheder er hendes bemærkninger efter Jesu tale og om Jesu mor malplacerede. For bevidst eller ubevidst har hun gjort Jesu tale til snak.

Sådan som vi jo også så ofte gør det: snakker uden om Guds ord og Jesu tiltale, når ordet og Jesus taler om os og åndsmagternes kamp om os.

Egentlig er der kun en gradsforskel mellem Jesu åbenlyse fjender, der erklærer, at han står i ledtog med den Onde selv, eller frister ham med et krav om at demonstrere sin guddommelige magt — og så denne kvinde som giver skulderklap. For skulderklap og pæn snak er ikke det samme som tro og bundthed til Jesus.

Og det er jo netop, hvad Jesus inviterer til: Den, som ikke er med mig, er imod mig. Og »med Jesus« bliver man ikke ved at snakke om Jesu mor, men ved at høre hans ord og tage bestik derefter.

Og hans ord er alt andet end snak.

Han taler ikke blot om det onde og ondskaben omkring os. Men han taler om den Onde som med alle midler ønsker at forhindre os i at være »med Jesus«. Og selv om han ikke lægger skjul på, at han i forhold til Satan er den stærkere, har den Onde en ejendommelig evne til at komme igen, selv om han er besejret og bundet.

Ikke mindst i lyset af Jesu soningsdød og sejrige opstandelse er den afgørende kamp mod Satan vundet. Men den Onde har alligevel stadig så mange kræfter — evnen til at komme igen — at han konstant udgør en fare for den falske sikkerhed, hvor den, der er »med Jesus«, er blevet sløvet og ikke længere lytter og adlyder.

Kampen varer ved. En gang at være kommet til at tro på Jesus garanterer intet. Dåben — med sin syndflod af nåde — garanterer, at Jesus ønsker at

være med os. Men dåben garanterer ikke, at vi altid er »med Jesus«.

Kaldet til agtpågenhed, advarslens mod den Ondes manøvre og strategi, angiver, at han ved den første og bedste lejlighed ønsker at vende tilbage til det menneske, som Jesus ved dåben har gjort til sit.

Og fravriste Jesus den plads, som han selv havde tidligere, nemlig at være herre over et menneske.

Men Jesus taler ikke kun om den Onde. Deri er der jo intet håb og ingen trøst for et menneske, der aldrig har oplevet, hvad det vil sige at være »med Jesus«. Og helt slemt er det da også for dem, som engang har haft et hjerte for Jesus, som den Onde så hjeroteløst har fravristet dem igen. For sådanne, der engang var »med Jesus«, men ikke længere er det — og véd det — er jo fuldt på det rene med, at det sidste er værre end det første.

Hvor livet med Jesus er gået i stå, og hvor troens sprudlende glæde er svundet, fordi Jesus ikke længere er Herre i ens liv, er der ikke meget ved bare at blive bekræftet i det, man selv er klar over: at livet er gået i stykker for én — livet med Jesus — fordi man ikke til lod ham at være den stærkere i ens liv. Derfor ligger håbet hos Jesus og i Jesus selv.

Han taler igennem sine handlinger. For selv om han nægter at give beviset for sin guddommelige sendelse og autoritet, er hans handlinger jo tegn på Guds barmhjertighed og på det frembrydende Gudsrige. Hvis kræfter virker, og som Jesu barmhjertigheds handlinger — grebet i tro — peger henimod.

Ja, han er ikke blot taler om Gudsriget, men han er selv del af det. Og ved at tro på ham og være »med Jesus« kan man allerede her på jord gå ind i dette rige og få del i Gudsrigets velsignelser. Da er man revet ud af den stærke Satans hånd og tilhører den stærkere med alt, hvad det indebærer: Syndsforladelse og dermed et nyt fortegn for ens liv og overskud til at tilgive og

dele ud af Guds overstrømmende tilgivelse for Jesu skyld. Og barnekår hos Gud og dermed den fortrængte som ligger i det vidunderlige, at himmelens og jordens skaber for Jesu skyld er vores far, han, som vi tillidsfuldt i ånden og med Jesus kalder »abba«.

Hvad livet med den Onde som herre har at give os — eller for den sags skyld med os selv som herrer — er i denne sammenhæng for intet at regne mod, hvad Jesus som Herre kan give os.

For så sandt som Gud er livets Gud, tager han kun det fra os, som vil destruere vort menneskeliv.

Gud vil os nemlig aldrig det næstbedste, kun det bedste, hvilket både gælder vort liv på denne jord og det på den anden side af den væmmelige død og grav.

Skønt advarslens ikke skal neddæmpes — og da slet ikke i et land, hvor de allerfleste er døbt til at tilhøre den korsfæstede og opstandne Jesus Kristus, selv om mange åbenlyst vedkender sig, at de ikke er »med Jesus« — skal Jesu invitation til at være »med ham« klinge med.

For selv om livet med Jesus eller en ny omvendelse til den samme Jesus ofte kan begynde som en pinefuld død, så er det dog begyndelsen til det nye liv med livets Gud. Og dermed til tilgivelse i synd, oprejsning i fald, glæde i sorg — også når tårerne triller.

I mødet med den stærkere havde kærlighedens apostel lært, hvor livet alene var at finde, så han kan sige: »Den, som har Sønnen, har livet, den som ikke har Guds Søn, har ikke livet« (1. Johs. 5,12).

Det kan siges på en brovtende og hoverende måde og dermed blokere for, at der hermed ligger en invitation til at være »med Jesus«. Men det kan også siges på en måde, så mennesker spørger efter livet »med Jesus«.

Da bliver der glæde i Himmelen. Og den Onde tilføjes et velfortjent stød — endnu en gang.